

[Bertel Dahlgaard.]

økonomi, som gør, at den ikke tåler en langvarig storkonflikts ødelæggende virkninger, kan det med fuldkommen sikkerhed fastslås, at konflikter af denne art heller ikke fremtidig vil få lov til i ret lang tid at standse væsentlige dele af produktion og eksport. Der kan formentlig heller ikke være tvivl om, at det bliver i bevidstheden om denne tingenes tilstand, organisationerne fremtidig vil føre deres overenskomstforhandlinger.

Under disse omstændigheder synes det helt urimeligt at fortsætte den nuværende tilstand, hvor samfundet møder enhver storkonflikt uforberedt, så spørgsmålet om fremgangsmåder og eventuelt om voldgiftsrettens sammensætning indgår i partipolitiske stridigheder, således som vi så det i sommer under mejerilockouten. Tiden må nu være moden til, at man etablerer en på betryggende måde sammensat fast voldgiftsret, hvortil statsministeren på sit ansvar kan henvise omfattende konflikter, der truer med samfundsmæssige ødelæggelser. Det er naturligt, at det er statsministeren, der må udøve skønnet over, hvornår tiden for indgriben er inde, og som må bære ansvaret både for indgriben og for undladen af indgriben.

Det foreslås, at voldgiftsretten skal bestå af et formandsskab på tre medlemmer samt fire andre medlemmer, hvoraf de to udpeges af Dansk Arbejdsgiverforening og to af De samvirkende Fagforbund. Formand for voldgiftsretten er den faste voldgiftsrets formand. Den faste voldgiftsret udpeger formandsskabets to andre medlemmer, af hvilke den ene skal være højesteretsdommer og den anden en i erhvervsøkonomiske forhold kyndig nationaløkonom. Formandsskabet udnævnes for et tidsrum af tre år, medens de af Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund udpegede medlemmer udpeges for hver enkelt sag, der indbringes for retten. Ved behandling af sager vedrørende løn- og arbejdsvilkår for arbejdsgivere eller arbejdere, der efter voldgiftsrettens formands skøn ikke kan anses for tilstrækkeligt repræsenteret af de forannævnte hovedorganisationer, udpeger Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund hver kun eet medlem, medens den faste vold-

giftsret udpeger to medlemmer, der skal have kendskab til arbejdsforholdene indenfor det pågældende område, og som skal repræsentere henholdsvis arbejdsgiver- og arbejderinteresserne indenfor området. Forsåvidt der indenfor voldgiftsretten ikke foreligger enstemmighed om afgørelsen af den foreliggende sag eller i det mindste fire stemmer for en bestemt afgørelse, træffes afgørelsen af formandsskabet. Forsåvidt der indenfor formandsskabet ikke foreligger enstemmighed om afgørelsen eller i det mindste to stemmer for en bestemt afgørelse, bliver sagen at afgøre af voldgiftsrettens formand.

Efter at have hørt parterne og indhentet de yderligere oplysninger, som retten må skønne nødvendige, afsiger den en begrundet kendelse vedrørende de for retten indbragte konfliktspørgsmål.

Der gives ikke i lovforslagets tekst konkrete direktiver for voldgiftsretten, idet en specialisering af de hensyn, der kan være at tage i de enkelte forekommende tilfælde, vil være vanskelig; men det siges i bemærkningerne til forslaget, at det følger af sagens natur, at det for retten må være en rettesnor, at dens afgørelser giver medarbejderne i erhvervslivet så gode kår, som kan forenes med opretholdelsen af erhvervenes konkurrenceevne og dermed opretholdelsen af gode produktionsmuligheder. Jeg skal også anbefale dette forslag til tingets velvillige behandling.

Må jeg slutte med at sige, at når de tre forslag, jeg her har fremsat, fremsættes samtidig, er det ikke en tilfældighed. Hvor forskelligartede de emner end er, som forslagene omhandler, er de tilsammen dog udtryk for en helhedsbetragtning.

Det, dansk økonomi trænger til, er for det første, at de beslutninger, der træffes af stat og organisationer, kommer til at stå i det rette forhold til hinanden. Dernæst at der i det praktiske erhvervsliv skabes det samarbejde og den ånd, der påkalder den enkeltes bedst mulige indsats, og endelig at det een gang for alle erkendes og slås fast, at dansk økonomi ikke tåler langvarige og meget omfattende arbejdskampe, og at parterne på arbejdsmarkedet derfor må løse den opgave, der påhviler dem: at komme til enighed om arbejdsvilkårene, eller også være indforstået med, at afgørel-